

El Solsonià. Viure i morir al neolític mitjà

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Just després de tres mesos de tancar, a causa de la crisi sanitària viscuda, el Museu Diocesà i Comarcal de Solsona ha reobert les seves portes amb una exposició temporal, de producció pròpia, que pretén posar en valor el fons d'arqueologia de la institució: "El Solsonià. Viure i morir al neolític mitjà".

Solsonià és el nom que rep un grup cultural amb característiques pròpies que visqué als altiplans de la Catalunya Central durant el neolític mitjà. Fou Mn. Joan Serra i Vilaró, director del Museu en els seus inicis, qui donà llum als primers testimonis d'aquestes comunitats. Durant el primer quart del segle XX, amb l'impuls del bisbe Francesc d'Assís Vidal i Barraquer i l'empenta de Serra Vilaró, el Museu esdevingué un referent en el món de l'arqueologia prehistòrica catalana i es creà una col·lecció d'arqueologia on el neolític mitjà en configurà un gruix molt important. Era de justícia, doncs, que el Museu dedicés una exposició a aquest període i que ho fes en l'any en què es commemora el cinquantè aniversari de la mort de Mn. Joan Serra i Vilaró.

Durant el neolític mitjà, a gran part del territori de l'actual diòcesi de Solsona, l'agricultura i la ramaderia ja estaven ben consolidades en el si d'una vida sedentària, cosa que provocà un notable augment de la població. Aquest darrer portà a l'arrelament de petits grups de població que vivien dispersos en el territori i que adoptaren unes formes de vida pautades. Aquestes petites comunitats, establertes a casa nostra, es diferenciaven de la resta de poblacions veïnes perquè enterraven als seus difunts en fosses excavades a terra revestides amb grans lloses, molt abundants a la zona on vivien, i això els va identificar, són els "solsonians".

L'estudi del tracte que aquests individus van donar als seus difunts ens ha portat a plantejar diverses teories sobre com va ser la seva forma de viure. Varen ser enterrats amb els seus ganivets i fletxes de manera que podem estudiar quins cereals conreaven i quins animals consumien. Amb ells van dipositar vasos de ceràmica on, ocasionalment, s'han trobat restes de llet, sal o llavors que ens expliquen què menjaven. Els van guarnir amb collarets, braçalets i arracades fets amb materials que provenien de terres llunyanes i que ens parlen de les seves xarxes de relacions amb l'exterior. Tot plegat una aproximació a un mode de viure a través de la creença d'una renaixença en una nova vida.

En temps convulsos, com els que estem vivint, aturar-nos i fer una mirada a la línia del temps ens permet llegir, amb perspectiva, la petja de l'home al llarg de la història. Continuem essent solsonians: homes i dones arrelats a la terra, un poble que vivim vetllant els nostres, humans amb la mirada cap a un futur millor i comunitats fidels a les nostres creences.

